

вишевековног сна. После неуспеха Женеовског споразума, неприхватања његове декларације, између Краљевине Србије и аустроугарске Југославије су око две недеље били нејасни и неодређени односи.¹ Таква неизвесна ситуација је трајала све до 24. новембра 1918. када је Средишњи одбор Народног већа државе СХС донео одлуку о уједињењу с Краљевином Србијом и Црном Гором. Ради постизања тог циља је образовано једно тело од 28 лица „с пуном влашћу, да у споразуму с владом Краљевине Србије и представницима свију странака у Србији и Црној Гори безодвлачно проведе организацију јединствене државе према приложеним напутцима, а дотичне закључке ратифицират ће на свом првом састанку Државно веће, коме ће припадати уз представнике Краљевине Србије и Црне Горе сви чланови данашњег Народног већа у Загребу, појачани са представништвом Југословенског одбора.“ Коначну организацију ове нове, будуће заједничке државе би одредила уставотворна скупштина а до њеног сазивања врховну власт у земљи су вршили краљ – престолонаследник Србије и Државно веће састављено од представника Народног већа и српске и црногорске Скупштине. Поред њих, као највиши привремени органи власти, били су и влада, састављена од министара из свих области државне управе, као и седам секретара који су представљали државе односно покрајине које су ушле у састав државе СХС (Србију, Хрватску и Словенију, Босну и Херцеговину, Словенију, Далмацију, Црну Гору, Бачку, Банат и Барању). Овим споразумом, односно закључцима Народног већа од 24. новембра 1918. аустро-угарска Југославија и Краљевина Србија су се стопиле у једну државу и пре него се састала уставотворна скупштина која је имала само да реши о коначном уређењу те већ створене државе. Тако је припремљен терен за завршну радњу и формалност око уједињења која је уследила 1.12.1918. када су изасланици Народног већа примљени код престолонаследника-регента Александра Карађорђевића. По доласку у Београд делегација Средишњег одбора Народног већа се 1.12.1918. састала с регентом Александром Карађорђевићем. На основу претходно утаначене садржине споразума, изасланици и престолонаследник Александар су након протоколарног сусрета и разговора свечано разменили писмене изјаве и поздраве и то се узима и сматра као чин оснивања државе Срба, Хрвата и Словенаца.³ Међутим, само ово уједињење као формални чин постигнут разменом и усаглашавањем свечаних писмених изјава није ратификовано од стране Народног већа и скупштине Краљевине Србије, већ су они о томе само